USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Q. T. H.,** zastoupen JUDr. Matoušem Jírou, advokátem se sídlem Praha 1, 28. října 1001/3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 11. 2022, č. j. 17 Az 7/2022 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 2. 2022, č. j. OAM-965/ZA-ZA11-HA13-2021, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu"). Udělení doplňkové ochrany žalobci bylo vyloučeno podle § 15a téhož zákona, neboť mu byl v České republice uložen trest odnětí svobody pro závažnou drogovou kriminalitu. Žalobci byl následně udělen výjezdní příkaz. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu.

[2] Tuto žalobu Krajský soud v Plzni zamítl. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že žalobce netvrdil, že by byl v zemi původu pronásledován. Podmínkou pro přiznání azylu je nejen existence důvodného strachu z pronásledování, ale také pronásledování z důvodu uznaného právní úpravou, tj. § 12 zákona o azylu, čl. 1A Úmluvy o právním postavení uprchlíků ve znění čl. I odst. 2 Newyorského protokolu (č. 208/1993 Sb.; dále též „Ženevská úmluva") a čl. 10 odst. 1 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/ EU ze dne 13. 12. 2011 (dále jen „kvalifikační směrnice"). Obava z budoucího represivního přístupu Vietnamu vůči žalobci pro jeho drogovou minulost nepředstavuje pronásledování z právem významného důvodu; drogovou kriminalitu nelze podřadit pod uplatňování politických práv a svobod, nebo pod projev přihlášení se k pohlaví, náboženství, národnosti, k určité sociální skupině nebo k určitým politickým názorům. Z tohoto důvodu bylo od počátku irelevantní, zda žalobci skutečně represe od vietnamských orgánů hrozí a zda to prokázal. Azyl by z tohoto důvodu dostat nemohl. Přesto se žalovaný zabýval situací

zločinců trestaných v zahraničí po návratu do Vietnamu, a to i v součinnosti s tamějším zastupitelským úřadem ČR. Ministerstvo zahraničních věcí ČR dne 4. 10. 2021 poskytlo informaci, v níž poukázalo na zakotvení zásady *ne bis in idem* ve vietnamském ústavním pořádku, a na to, že členské státy EU v praxi nezaznamenaly případ porušení této zásady ze strany Vietnamu. Pokud jde o osobní poměry žalobce, krajský soud uvedl, že vytváření zázemí v původní vlasti obnáší již z podstaty věci určité nepohodlí; to jde ovšem na vrub žalobci, jenž České republice za to, že mu poskytla domov, „*oplatil*" cíleným porušením jejích základních pravidel. Žalobce byl totiž odsouzen za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. c) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání osmi let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2017, č. j. 6T 12/2017 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 9. 2017, č. j. 11To 79/2017). Závěry žalovaného o absenci důvodů pro udělení humanitárního azylu se tudíž *prima facie* nijak nevymykají akceptovatelnému výkladu § 14 zákona o azylu ani mezím správního uvážení žalovaného.

[3] K výkladu pojmu „*vážný zločin*" a „*vážný nepolitický zločin*" podle § 15 odst. 1 písm. b) a § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu krajský soud poukázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 - 28, a ze dne 23. 4. 2020, č. j. 5 Azs 189/2015 - 127; judikatura NSS je dostupná na www.nssoud.cz). Dospěl k závěru, že žalobcova drogová trestná činnost nesla znaky vážného deliktu optikou zákona o azylu i kvalifikační směrnice. Pokus žalobce o její bagatelizaci tím, že profitoval jen z „*měkkých drog*" krajský soud vyhodnotil jako nedostatek jeho sebereflexe. Upozornil, že udělení azylu podmiňuje vzájemná důvěra mezi žadatelem a hostitelským státem. Pakliže žadatel vážně ohrozí hodnoty chráněné zákonem daného státu, zavdává příčinu k úvahám o odepření přístupu k výhodám eventuálního udělení mezinárodní ochrany.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel") napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.").

[5] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že jako pachatel trestné činnosti není příslušníkem žádné azylově relevantní sociální skupiny. Má za to, že uvedené je podstatné pro posouzení existence důvodů pro udělení humanitárního azylu. Stěžovatel již v průběhu řízení poukázal na to, že dle zprávy Ministerstva zahraničních věcí ze dne 4. 10. 2021 nelze vyloučit, že v případě zásadního nepoměru mezi možnou trestní sazbou ve Vietnamu a nižším trestem uloženým v zahraničí bude místní prokuratura požadovat dodatečný trest ve Vietnamu, přičemž za drogové trestné činy lze ve Vietnamu uložit také trest smrti. Krajský soud k tomu uzavřel, že s ohledem na ukotvení zásady *ne bis in idem* ve vietnamském ústavním pořádku je dvojí trestání, a tedy i absolutní trest, vyloučeno. Stěžovatel k tomu poukazuje na zprávu „*Vietnam Informace OAMP Bezpečnostní a politická situace v zemi*" ze dne 22. 4. 2021, z níž plyne, že oficiální statistiky ohledně trestu smrti byly ve Vietnamu nadále pokládány za státní tajemství. Stěžovatel proto setrvává na své námitce o nedostatečnosti podkladů pro vydání rozhodnutí žalovaného. Žalovaným obstarané podklady nikterak nevyvrací žalobcovy obavy, naopak výslovně připouštějí možnost dalšího trestního stíhání pro případ, že trest v zahraničí lze považovat za nepřiměřeně nízký. Podklady měly být doplněny zejména o aktuální zprávy renomovaných lidskoprávních

organizací, které monitorují problematiku ukládání trestu smrti; v této souvislosti poukazuje na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2021, č. j. 1 Azs 342/2020 - 51.

[6] Kromě toho má stěžovatel za to, že při posuzování možnosti udělení humanitárního azylu měly být žalovaným řádně zohledněny také okolnosti jeho soukromého života, zejména, že na území ČR žije od roku 1996 a že je vyššího věku (60 let). Ačkoli si je vědom, že si svoji situaci zavinil sám, měla by mu náležet alespoň jistá základní práva s ohledem na mezinárodní smlouvy upravující základní lidská práva a svobody. Odůvodnění námitek ohledně humanitárního azylu krajským soudem považuje stěžovatel za nepřezkoumatelné.

[7] Konečně stěžovatel namítá, že krajský soud jen stroze odůvodnil, proč považuje jím spáchaný zločin za závažný a nereflektoval argumentaci směřující k aplikaci zásady *non-refoulement* a potlačení aplikace vylučující klauzule dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Má za to, že v řízení vyšlo najevo, že mu v případě návratu do země původu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) a b) zákona o azylu. Jeho předchozí trestná činnost byla posouzena ryze formalisticky, bez přihlédnutí k individuálním okolnostem, zejména k tomu, že byl z výkonu trestu odnětí svobody podmíněné propuštěn. Poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 - 28, jenž se zabývá mj. vodítky pro výklad Ženevské úmluvy ve vztahu k pojmu „*závažný zločin*“. Striktní jazykový výklad § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu ve své podstatě vylučuje žádat o doplňkovou ochranu všem, kdo se v minulosti dopustili činu, který je možno označit *za vážný zločin*, a to po neomezenou dobu. Takový výklad nebyl podle stěžovatele zákonodárcem zamýšlen.

[8] Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud náležitě nereflektoval jeho žalobní námitky stran aplikace principu *non-refoulement* a potlačení vylučující klauzule. Zároveň má za to, že se krajský soud odchýlil od dříve vyslovených závěrů ohledně rozsahu zajišťování podkladů o zemi původu důležitých pro vydání rozhodnutí.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na obsah svého rozhodnutí i napadeného rozsudku, které považuje za správné a vyčerpávajícím způsobem odůvodněné v návaznosti na sdělený azylový příběh. K otázce udělení doplňkové ochrany poukazuje na odst. 13. a násl odůvodnění napadeného rozsudku, v nichž krajský soud hodnotil stěžovatelem opominutou vážnost dané trestné činnosti. Navrhuje proto kasační stížnost odmítnout jako nepřijatelnou eventuálně zamítnout jako nedůvodnou.

[10] Před vlastním meritorním přezkumem napadeného rozsudku se musel Nejvyšší správní soud zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, pokud tato stížnost *svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele*. Kasační soud se vymezením pojmu *„podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ již zabýval při výkladu § 104a s. ř. s. ve znění účinném do 31. 3. 2021 (srov. jeho usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39). Tato kritéria přijatelnosti kasační stížnosti jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu se posuzuje

přijatelnost kasační stížnosti (viz usnesení tohoto soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28).

[11] Při rozhodování o (ne)přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, bod [52]), pramenících ze závěrů již zmiňovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly judikaturou NSS řešeny, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) je dána potřeba učinit judikaturní odklon, 4) v napadeném rozsudku bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[12] V projednávané věci Nejvyšší správní soud podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele, odůvodňující přijatelnost jeho kasační stížnosti, neshledal.

[13] Ze správního spisu vyplynulo, že primárním důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byly okolnosti soukromého života stěžovatele a jeho obavy spojené s jeho případným návratem do země původu s ohledem na odsouzení za drogový zločin (strach z trestu smrti, ostuda pro jeho bezúhonnou rodinu v zemi původu, nemožnost najít si práci). Stěžovatel na území České republiky pobýval od roku 1996, po tuto dobu zemi původu navštívil třikrát či čtyřikrát, naposledy v roce 2015 nebo 2016, tedy před vznikem azylově relevantních důvodů. Vlastní povolení k pobytu na území České republiky stěžovatel pozbyl v důsledku trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen (viz odst. [2] výše). Z výkonu trestu byl stěžovatel podmíněně propuštěn dne 22. 10. 2021, tj. zhruba po 5 letech a 3 měsících.

[14] Nejvyšší správní soud se s ohledem na tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku zabýval nejprve tím, jak se krajský soud vypořádal s argumentací stěžovatele, že po návratu do Vietnamu může být opakovaně potrestán za čin, za nějž byl potrestán v České republice. Krajský soud, především v návaznosti na žalovaným opatřené zprávy o zemi původu stěžovatele a jeho výpovědi před žalovaným, posoudil individuální situaci stěžovatele a srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč závěry žalovaného z hlediska zákona obstojí. Napadený rozsudek v tomto ohledu odpovídá nezbytným požadavkům na jeho přezkoumatelnost plynoucím z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz například rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS; či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS). Rozsudek krajského soudu je tedy přezkoumatelný.

[15] Pokud jde dále o argumentaci stěžovatele týkající se jeho obav z ohrožení života v případě návratu do země původu, Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 6. 2. 2014, č. j. 9 Azs 27/2013 - 27, uvedl, že „*obavy vyjádřené žadatelem o mezinárodní ochranu často*

není možno objektivně jednoznačně prokázat či vyvrátit, ale pokud mají být uznány za relevantní, musí být podpořeny tvrzením či odkazy prokazujícími alespoň určitou míru pravděpodobnosti výskytu situace, které se žadatel obává. [...] *Pokud v průběhu správního ani soudního řízení stěžovatel neuvedl kromě svých obav okolnosti svědčící o možnosti jeho opětovného potrestání, neodkázal například na existenci případu, kdy by byl ve Vietnamu odsouzen pachatel trestného činu spáchaného a odsouzeného v zahraničí, kde již vykonal i uložený trest, nelze tuto obavu považovat za existující či pravděpodobnou hrozbu újmy relevantní ve smyslu zákona o azylu.*" (srov. k tomu obdobně usnesení ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 Azs 139/2016 - 28). Krajský soud při posouzení této argumentace stěžovatele postupoval zcela v souladu s uvedenou judikaturou, neboť zohlednil, že stěžovatel své obavy o opětovném potrestání ve Vietnamu formuloval jen velmi obecně, přičemž se jednalo pouze o jeho domněnky (viz zejména odst. [11] odůvodnění napadeného rozsudku). Poukázal na to, že žalovaný se touto otázkou obšírně zabýval (str. 4-5 napadeného rozhodnutí) a v součinnosti s tamějším zastupitelským úřadem zjistil, že stěžovateli takový postih nehrozí; vycházel ze zjištění, že ve Vietnamu se trest vykonaný v zahraničí do zdejší obdoby výpisu z rejstříku trestů nezapisuje a na dotyčného je tak místními úřady pohlíženo jako na osobu bezúhonnou, přičemž podle zkušeností dalších zastupitelských úřadů členských států EU nemají vietnamské úřady v naprosté většině případů jakýkoliv zájem se těmito osobami dále zabývat. Pro úplnost lze odkázat i na další ustálenou judikaturu tohoto soudu, která obdobné otázky obav z návratu do Vietnamu v případě předchozí drogové trestné činnosti žadatele o mezinárodní ochranu vyhodnotila obdobně (usnesení ze dne 25. 5. 2020, č. j. 10 Azs 367/2019 - 31, ze dne 22. 4. 2020, č. j. 6 Azs 11/2020 - 31, nebo ze dne 24. 6. 2021, č. j. 3 Azs 158/2020 - 36).

[16] K argumentaci směřující proti neudělení humanitárního azylu, lze poukázat na ustálenou judikaturu, podle níž na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Jeho udělení přichází v úvahu v případě hodném zvláštního zřetele, přičemž tento postup je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu tak, aby nenahrazoval uvážení správního orgánu uvážením svým (například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55). V rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně ´nehumánní´ azyl neposkytnout* [...] *Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*" Dle Nejvyššího správního soudu krajský soud důvody, pro které akceptoval neudělení humanitárního azylu,

žalobci jasně vysvětlil. To, že stěžovatel žije na území ČR dlouhou dobu a je mu 60 let, podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu bez dalšího není důvodem pro udělení tohoto typu azylu.

[17] Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně zabýval rovněž výkladem pojmu „*vážný zločin*“ ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Zdůraznil, že je třeba, aby správní orgán vedle kvalifikace činu z hlediska terminologie vnitrostátního trestního práva posoudil závažnost činu ve světle všech polehčujících a přitěžujících okolností, a rovněž všech dalších relevantních subjektivních nebo objektivních okolností, ať již nastaly před posuzovaným činem nebo po něm (srov. rozsudky ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 - 28, nebo ze dne 3. 8. 2016, č. j. 3 Azs 82/2016 - 29). Žalovaný a v návaznosti na něj i krajský soud se těmito hledisky řídili, přičemž vysvětlili, proč lze jednání stěžovatele lze jako „*vážný zločin*“ označit. Z jejich rozhodnutí je zřejmé, že nevycházeli pouze z kvalifikace tohoto skutku v trestním řízení, ale posoudili jej v návaznosti na konkrétní skutkové okolnosti dané věci (srov. k tomu dále například usnesení tohoto soudu ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Azs 108/2018 - 28, nebo ze dne 3. 10. 2018, č. j. 1 Azs 225/2018 - 45). Ostatně, jak konstatoval již žalovaný, stěžovateli bylo kladeno za vinu spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, za který byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 8 let. Tento trestný čin navíc spáchal jako člen organizované skupiny a ve velkém rozsahu. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že závažnost drogové kriminality je dána právě závažností jejího dopadu a mírou devastačního účinku na psychické a fyzické zdraví konzumentů, a celkové i na společnost, neboť užívání drog patří k sociálně patologickým jevům s nejvýraznějšími negativními důsledky (viz například usnesení ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Azs 108/2018 - 28, ze dne 3. 10. 2018, č. j. 1 Azs 225/2018 - 45, nebo ze dne 18. 2. 2021, č. j. 5 Azs 311/2020 - 29).

[18] K námitce stěžovatele, že jakkoli se dopustil vážného zločinu, měla mu být udělena alespoň doplňková ochrana s ohledem na princip *non-refoulement*, neboť mu v zemi původu hrozí trest smrti (což je skutečnost, kterou žalovaný v napadeném rozhodnutí a krajský soud ve svém rozsudku v zásadě vyvrátili), lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007 - 119. Rozšířený senát uvedl, že „*jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany bude zjištěn některý z důvodů uvedených v § 15 nebo § 15a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu* […], *rozhodne Ministerstvo vnitra o neudělení mezinárodní ochrany; není dále povinno zjišťovat případnou existenci důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu.*“ Dále uvedl, že „*i v případě, že nebude žadateli udělena mezinárodní ochrana, nezůstane bez ochrany, protože mu může být ochrana poskytnuta podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)* […] *Citovaný zákon respektuje zásadu non-refoulement, neboť stanoví, že rozhodnutí o správním vyhoštění cizince lze vydat pouze na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, které posuzuje, zda je takové vycestování možné, tj. zda se na takového cizince nevztahují důvody znemožňující vycestování (§ 120a ve spojení s § 179 zákona o pobytu cizinců). Není-li takové vycestování možné, policie tuto skutečnost uvede v rozhodnutí o správním vyhoštění a cizinci udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území České republiky. Ustanovení § 179, které upravuje důvody znemožňující vycestování cizince, obdobně jako důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, sice obsahuje v odst. 3 a 4 také obdobné výluky, jaké jsou obsaženy v § 15a zákona o azylu, ovšem*

ani cizinec, na kterého by se tyto výluky vztahovaly, by nebyl navrácen do státu, kde by mu hrozila vážná újma.“ Postup žalovaného (aprobovaný krajským soudem) byl tak zcela v souladu s tímto právním názorem (ten je i nadále aplikovatelný, neboť aktuální podoba právní úpravy je obsahově stejná).

[19] Lze tedy uzavřít, že se krajský soud nedopustil žádného pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele; při meritorním posuzování věci pak krajský soud respektoval ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, od níž není důvod se jakkoli odchýlit. Kasační stížnost tak svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele a Nejvyšší správní soud jí proto podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[20] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle úspěchu ve věci, v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (viz závěry usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, avšak nevznikly mu žádné náklady nad rozsah jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení tak nenáleží žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2024

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu